

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาและค้นหาขนาดของตัวอักษรไทยที่เหมาะสมสำหรับเด็กเริ่มเรียน และเพื่อประเมินผลการเขียนตัวอักษรไทยขนาดต่าง ๆ ของเด็กเริ่มเรียนในด้านความสวยเหมือนแบบและความเร็ว

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลของโรงเรียนอนุบาล เอกชนและรัฐบาลรวม 5 แห่ง ๆ ละ 20 คน รวม 100 คน แบ่งเป็นเพศชายและหญิง จำนวนเท่า ๆ กัน มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี และมีเวลาเรียนโดยเฉลี่ย 82 วัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง คือ แบบสอบวัด ความสวยและเวลาที่เด็กใช้ในการเขียนพยัญชนะไทย ซึ่งได้จากการคัดเลือกพยัญชนะ ตัวแรกจาก 13 แถวในวิทยานิพนธ์ของวรวรรณี โสภประยูร 13 ตัว คือ ง ว บ ก ฎ ค ช ม ท ล อ ญ ฎ ลักษณะการเขียนพยัญชนะเป็นแบบของแผนกวิชาประถมศึกษา คณะ ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (แบบตัวเหลี่ยม) พยัญชนะไทยทั้ง 13 ตัวนั้นจะมี ตัวละ 4 ขนาด คือ ขนาด .8 เซนติเมตร ขนาด 1.3 เซนติเมตร ($\frac{1}{2}$ นิ้ว) ขนาด 1.9 เซนติเมตร ($\frac{3}{4}$ นิ้ว) และขนาด 2.5 เซนติเมตร (1 นิ้ว) แต่ละขนาดแบ่งเป็น สองตอน ตอนบนเป็นภาพประกอบและมีวิธีการเขียนตัวอักษรตามลำดับชั้น ตอนล่างเป็น เส้นบรรทัด 3 บรรทัด ๆ ละ 4 ตัว บรรทัดแรกจะเขียนรอยประไว้สำหรับให้เด็กเขียน

ตาม บรรทัดที่สองจะ เขียนรอยประไว้ส่วนหนึ่งอีกส่วนหนึ่งให้เด็กเขียนเติมเอง บรรทัดที่สามกำหนดจุดไว้แล้วให้เด็กเขียนเองทั้งตัว เพื่อจับเวลาและให้คะแนนความสวยเหมือนแบบของพยัญชนะไทยแต่ละตัวที่เด็กเขียน

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างประชากรเพื่อใช้ในการวิจัย โดยการสุ่มตัวอย่างและทดสอบความพรอมในการเขียน จากโรงเรียนอนุบาล 5 แห่ง จำนวน 100 คน จากนั้นได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยพิจารณาเลือกขนาดของตัวพยัญชนะไทยที่เหมาะสมสำหรับเด็กเริ่มเรียน คัดเลือกพยัญชนะไทยนำมาสร้างแบบสอบ วัดความสวยและเวลาในการเขียนของเด็ก ทดลองใช้แบบสอบ ปรับปรุงแบบสอบ นำแบบสอบที่ปรับปรุงแล้วไปให้เด็กอนุบาลที่เป็นตัวอย่างประชากรทดสอบ แล้วนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสวยและเวลา จากนั้นวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ชนิด 2 ตัวประกอบ โดยใช้ตัวอย่างประชากรซ้ำกันทุกรายการ (Two Factors Design Repeated Sample) เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างเฉลี่ยที่เด็กชาย เด็กหญิงและเด็กทุกคนใช้ในการเขียนพยัญชนะไทยขนาดต่าง ๆ และทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่เด็กชาย เด็กหญิงและเด็กทุกคนได้จากการเขียนพยัญชนะไทยขนาดต่าง ๆ ถ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ก็ทดสอบความแตกต่างของพยัญชนะไทยแต่ละคู่ด้วยวิธีของกันคิน (Duncan's New Multiple Range Test)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่า

1. เวลาในการเขียนพยัญชนะไทย 4 ขนาด ทั้ง 13 ตัว พบว่า

1.1 เวลาที่ใช้ในการเขียนพยัญชนะ ง ว ค ม และ ญ ขนาด .8 เซนติเมตร น้อยกว่าขนาด 2.5 เซนติเมตร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

1.2 เวลาที่ใช้ในการเขียนพยัญชนะ ล ขนาด .8 เซนติเมตร น้อยกว่าขนาด 1.9 เซนติเมตร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

1.3 เวลาที่ใช้ในการเขียนพยัญชนะ ว ค ม ล และ ญ ขนาด 1.3 เซนติเมตร, 1.9 เซนติเมตร และ 2.5 เซนติเมตร ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

1.4 เวลาที่ใช้ในการเขียนพยัญชนะ บ ก ฝ ช ท อ ฎ ทั้งสี่ขนาด ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2. คะแนนความสวຍที่ได้จากการเขียน พยัญชนะ ง บ ก ฝ ค ช ม ท ล อ ฎ ญ ทั้งสี่ขนาด ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ยกเว้นพยัญชนะ ง ขนาด 2.5 เซนติเมตร โค้คะแนนความสวຍน้อยกว่าขนาด 1.3 เซนติเมตร และ .8 เซนติเมตร ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และพยัญชนะ ง ขนาด 1.9 เซนติเมตร, 1.3 เซนติเมตร, .8 เซนติเมตร โค้คะแนนความสวຍไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

3. เวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการเขียนพยัญชนะไทย 13 ตัว ทั้งสี่ขนาด คือ ง ว บ ก ฝ ค ช ม ท ล อ ฎ ญ ของเด็กชายและเด็กหญิงไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

4. คะแนนความสวຍที่ได้จากการเขียนพยัญชนะไทย 13 ตัว ทั้งสี่ขนาด คือ ง ว บ ก ฝ ค ช ม ท ล อ ฎ ญ ของเด็กชายและเด็กหญิงไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ผลพลอยได้ที่น่าสังเกตจากการวิจัยนี้ คือ

การเลือกขนาดของตัวพยัญชนะไทยเพื่อใช้ในการเขียนนั้น เด็กอายุ 4 - 5 ขวบ เลือกตามลำดับขนาด ดังนี้

- 1.1 พยัญชนะขนาด 1.3 เซนติเมตร ได้รับเลือกเป็นอันดับหนึ่ง
 1.2 พยัญชนะขนาด 2.5 เซนติเมตร ได้รับเลือกเป็นอันดับสอง
 1.3 พยัญชนะขนาด .8 เซนติเมตร ได้รับเลือกเป็นอันดับสาม
 1.4 พยัญชนะขนาด 1.9 เซนติเมตร ได้รับเลือกเป็นอันดับสี่

ข้อเสนอแนะ

1. การให้กำลังใจหรือเอาใจใส่เป็นพิเศษ ในขณะสอนเขียนให้แก่เด็กเริ่มเรียนเป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจและอยากเขียนยิ่งขึ้น เมื่อได้รับความสนใจและกำลังใจจากครู
2. ช่วงระยะเวลาที่ให้เด็กเริ่มเรียนเขียน ไม่ควรเกิน 15 - 20 นาที ถ้าจะให้เขียนนานกว่านั้นควรจะต้องให้เด็กได้พักมือและสายตาสักกระยะหนึ่งก่อนเขียนต่อไป
3. ครูที่สอนเด็กเริ่มเรียน ควรจัดประสบการณ์และฝึกให้เด็กจัดทำนั้ง จับดินสอวางกระดาษ อย่างถูกต้อง
4. ในการสอนเขียนพยัญชนะตัวที่ค่อนข้างยาก เช่น ข ฃ ซ ช ฑ ฐ ฯลฯ ควรให้เด็กได้ฝึกเขียนส่วนหัวก่อน แล้วจึงให้เขียนทั้งตัว
5. การสอนเขียนพยัญชนะต่าง ๆ จะได้ผลดียิ่งขึ้น ถ้าครูที่สอนวิชาอื่น ๆ ให้ความสำคัญในเรื่องนี้ด้วย
6. การบังคับให้เด็กเรียนเขียนนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ควรเร้าใจเด็กให้เกิดความต้องการที่จะเขียนก่อน
7. ครูควรศึกษางานเขียนของเด็กแต่ละคน เพื่อทราบถึงขอบกพร่องหรือความก้าวหน้าในการเขียนของเด็ก จะได้หาวิธีการช่วยเหลือหรือส่งเสริมเด็กเป็นรายบุคคลทันที

8. สำหรับผู้ที่สนใจ อาจจะศึกษาต่อในเรื่องต่อไปนี้

8.1 ขนาดของตัวอักษรไทยที่เหมาะสมในการใช้เขียนบนกระดานสำหรับ
สอนเด็กเริ่มเรียน

8.2 ขนาดของตัวอักษรไทยที่เหมาะสมสำหรับใช้เขียนบนบัตรคำ เพื่อ
สอนเด็กเริ่มเรียน

8.3 ขนาดของตัวอักษรไทยที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนประถมศึกษาแต่ละ
ระดับชั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย